

Emine Yazarkan
Sınıf Öğretmeni / Dostluk

Ormanın Sırrı ve Dostluk

Bir zamanlar, yeşil tepelerin arasında yer alan Yıldızköy adında bir köy vardı. Bu köyün hemen yanında, masal gibi güzel bir orman uzanıyordu. Ormanın derinliklerinde rengârenk çiçekler, şırıl şırıl akan dereler ve birbirinden ilginç hayvanlar yaşıyordu. Ama köy halkı, ormanın “sırlarla dolu” olduğuna inanır ve çocuklarını oraya gitmemeleri konusunda sıkça uyarırdı.

11 yaşındaki Ali, meraklı ve cesurdu. Yeni şeyler öğrenmeyi ve keşfetmeyi çok severdi. Ancak Ali’nin bir sorunu vardı: Oyunlarını paylaşmayı pek sevmezdi ve arkadaş edinmekte zorlanırdı.

Bir gün okuldan dönerken, köy meydanında daha önce hiç görmediği bir çocuk fark etti. Çocuk, sırtında eski bir çanta taşıyor ve elindeki deftere bir şeyler çiziyordu. Ali hemen yanına gitti.

“Merhaba, seni daha önce görmemiştim. Buraya yeni mi taşındınız?” diye sordu.

Çocuk başını kaldırıp gülümsedi. “Evet, adım Kerem. Biz dün geldik. Çizim yapmayı seviyorum, şu karşıdaki ormanı çiziyorum,” dedi ve defteri Ali’ye uzattı.

Ali şaşkınlıkla çizime baktı. Orman o kadar güzel çizilmişti ki, ağaçlar neredeyse canlı gibiydi. Ama sonra şaşkınlıkla sordu: “Ormanın içine hiç girdin mi? Orada bir sürü sır olduğunu söylüyorlar.”

Kerem, “Hayır, ama çok merak ediyorum. Sen girdin mi?” diye karşılık verdi.

Ali duraksadı. Ormana hiç gitmemişti, ama içten içe hep gitmek istemişti. “Hayır, ama istersen birlikte gidebiliriz. Hem biraz macera yaşarız!” dedi.

Kerem’in gözleri parladı. “Harika olur!”

Ertesi sabah erkenden buluştular. Kerem, çantasına bir harita, birkaç sandviç ve bir pusula koymuştu. Ali ise yanına biraz su ve bir defter aldı. İkisi birlikte ormana doğru yürümeye başladılar. İlk başlarda yollar kolaydı, ama gittikçe ağaçlar sıklaşıyor ve etraf daha da sessizleşiyordu.

Bir süre sonra küçük bir göletin kenarına vardılar. Göletin suyu o kadar berraktı ki, içinde yüzen balıkları bile görebiliyorlardı. Kerem heyecanla defterini çıkarıp göleti çizmeye başladı. Ali ise biraz ötede parlayan bir şey fark etti. Yaklaşınca bunun bir anahtar olduğunu gördü.

“Kerem! Buraya bak!” diye bağırdı Ali. Kerem koşarak geldi. Anahtarı ellerine alıp incelediler. Üzerinde “Dostluk Kapısı” yazıyordu.

“Bu da ne anlama geliyor?” diye sordu Ali . Kerem, haritasına bakarak, “Bence bu anahtar bir kapıyı açıyor, ama nerede olduğunu bulmalıyız!” dedi.

Anahtarı bulduktan sonra ormanda yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra yaşlı bir kütüğün üzerine oturmuş bir kaplumbağa gördüler. Kaplumbağa, onları fark edip yavaşça konuşmaya başladı:

“Merhaba, küçük kaşifler. Bu orman sırlarla doludur, ama en büyük sır dostluktur. Eğer gerçek dostlar gibi çalışabilirseniz, Dostluk Kapısı’nı bulabilirsiniz.”

Ali ve Kerem şaşkınlıkla birbirine baktı. Ali, “Peki ama kapıyı nerede bulacağız?” diye sordu.

Kaplumbağa, patikanın sonundaki büyük meşe ağacını işaret etti. “Oraya gidin ve birlikte çalışmayı öğrenin.”

Meşe ağacına vardıklarında, büyük bir kapı buldular. Kapı taşlarla kaplıydı ve üzerinde çeşitli semboller vardı. Ali ve Kerem kapıya yaklaştı ama kapı açılmadı.

“Sanırım bir bilmeceyi çözmeliyiz,” dedi Kerem. Kapının üzerindeki sembollerin arasında bir yazı fark ettiler: **“Paylaştıkça güçlenir, birlikte çalıştıkça açılır.”**

Ali biraz düşündü. “Sanırım buradaki ipucu birlikte çalışmamız gerektiğiyle ilgili. Ama nasıl?”

Kerem, “Hadi, önce taşların altına bakalım. Belki bir ipucu buluruz,” dedi. Birlikte çalışmaya başladılar. Ali, taşları kaldırırken Kerem onları dikkatlice inceledi. Sonunda taşların birinin altında küçük bir düğme buldular.

Ali düğmeye bastı, ama kapı yine açılmadı. Kerem, “Sanırım anahtarı birlikte çevirmeliyiz,” dedi. Ali anahtarı kapının kilidine yerleştirdi. İkisi aynı anda anahtarı çevirdi ve kapı yavaşça açıldı.

Kapının ardında rengârenk bir bahçe uzanıyordu. Bahçede birbirinden güzel çiçekler, kelebekler ve minik canlılar vardı. Tam ortada ise “Dostluk Taşı” adı verilen parlak bir taş duruyordu. Kaplumbağa yine belirip, “Gerçek dostluk paylaşmak ve birlikte çalışmaktır. Siz bunu başardınız. Artık bu bahçe sizin dostluğunuzu her zaman hatırlatacak,” dedi.

O günden sonra Ali ve Kerem, en yakın dost oldular. Ali artık her şeyini paylaşmayı ve başkalarına destek olmayı öğrendi. Kerem ise dostluğun sadece bir oyun arkadaşı değil, hayatı birlikte güzelleştiren bir bağ olduğunu anladı.

Ve böylece Ali ile Kerem’in macerası, köyde anlatılan bir efsane haline geldi. Orman ise onların dostluklarının sırrını saklamaya devam etti